

Pjesme

DURO JANČI

Sakam se meгла zavlekla

Stija se dotepla v kesno jesen sumorna meгла
med listje žoto, vu sako lukno se tak zavlekla.

Se brege, mekote, iže i dvore fletno je ovila
z meglenom šlinganem šlajerom, sega je kraja skrila.

V sako dušo tak sumorna memlena teskoba je vleznoła.
Denima ... v krajobrazne zipke spala, ne se meknola.
Sonce medveno se zbudilo, se fort z meglom svađalo;
z topleni traki meglenoga šlinganoga šlajera rasteralo.

Kmična noč zastrla je se brege i mekote pospane
nad selom, fort padajo razigrane pahulice bele,
i sako ižico, grančice, smržnene potoke i pote
oblače vu preštmano, nacifrano belo opravo.

Sega kraja v kmične noči so z pahuljami zabelile,
ižicam škrilake z belemi venčeci sem podarile,
z stari zvonikov zvoni so pred polnočko zvoneli;
vu rasvetleno cirkvo se dobre lude so pozivali.

V Badne noči v zdene osvetlene cirkve pri polnočke
širil se je radosten glas da se je Isusek mali rodil.

So si zvoni zvoneli, sega kraja tak so zbudili,
sem so tak svečanoga trenutka božičnoga navestili.

Dupleri so svetlili, v zdene cirkve si so popevali,
Isusek mali v jaslicaj spi na prestrte slamice.
Angeleki v liro nežno z prsti prebirajo po žicaj,
po rasterte božične slame deca se valjajo v ižaj.

Z grančic betlema tak blešče steklene kugle bele
po smrženem obloki, luta zima šara vitraže snežne,
so zvoni, z stari cirkveni zvonikov si začkomeli,
se jogni v jognišču primirili, so žari stija ftrnoli.

V beli šlajer oblečen se zavičaj je ftečno spal;
pahulice vustale neso, fort padajo na kraj pospan,
se brege, mekote, pote i ižice počkomeč zasiplo,
a deca, kak puji spe, lepo božično senjo senjajo.